

A Győri Ítéltábla a Dányi Ügyvédi Iroda által képviselt **felperesnek** a dr. Szendrő-Németh Tamás ügyvéd által képviselt **alperes** ellen személyhez fűződő jog megsértése, kártérítés megfizetése iránt indított perében a Szombathelyi Törvényszék 2014. február 5. napján meghozott 17.P.20.615/2013/11. számú ítélete ellen az alperes által 12., a felperes által 13. sorszám alatt benyújtott fellebbezések folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Köteles az alperes megfizetni az állam javára az illetékügyben eljáró hatóság felhívásra 120.000 (Egyszázhuszezer) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Köteles a felperes megfizetni az állam javára az illetékügyben eljáró hatóság felhívására 48.000 (Negyvennyolcezer) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Köteles az alperes megfizetni a felperesnek 15 napon belül 40.000 (Negyvenezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes jó hírnevéhez fűződő személyiségi jogát akkor, amikor a 2013. február 18. napján megjelent „...” című írásában, a 2013. február 26. napján megjelent „...” című írásában, a 2013. február 27. napján megjelent „...” című írásában, valamint a 2013. február 28. napján megjelent „...” című írásában valótlanul állította, hogy a felperes a 2008. november 9-i "A"-B" (1-4) mérkőzésből hasznót húzott, és mint az "A" akkori edzője egy K Z nevű személytől tudomást szerzett arról, hogy valakik manipulálni kívánják a mérkőzést, és hogy kik lehetnek szerinte ezek a személyek, így kiket hagyjanak ki, hogy ha nem akarja, hogy veszítsen a labdarúgócsapat, ezen információ birtokában pedig a felperes a mérkőzést megfogadta, és a bundázókat bennhagyta a csapatban. A törvényszék kötelezte az alperest a jogsértés abbahagyására, egyúttal eltiltotta őt a további jogsértéstől. Kötelezte, hogy az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 30 napon belül saját költségen adjon elégtételt az elsőfokú ítélet szerinti szövegezéssel az általa üzemeltetetthu internetes portálon akként, hogy az elégtételt adó közleményt a sérelmes cikkek megjelenésének megfelelő betűméretben és hasonló helyen jelentesse meg. Kötelezte az alperest, hogy az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 15 napon belül a sérelmes újságcikkeket ahu internetes oldalról távolítsa el, valamint fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 1.500.000 Ft-ot, valamint 200.000 Ft perköltséget. Ezt meghaladóan a felperes kereseti kérelmét elutasította.

A felperest 45.000 Ft, az alperest 135.000 Ft feljegyzett eljárási illeték megfizetésére kötelezte.

Ítéletének indokolásában megállapította, hogy az alperes kiadásában jelenik meg ahu elnevezésű internetes sajtótermék, amelyben 2013. február 18., 2013. február 26., 2013. február 27. és 2013. február 28. napján jelentek meg a kereseti kérelemben sérelmezett újságcikkek. Valamennyi közlemény valótlanul állította H G, az úgynevezett bundaügy egyik gyanúsítottjának vallomása alapján azt, hogy a felperes a 2008. november 9-i "A"-B" (1-4) mérkőzésből hasznót húzott, mert az "A" akkori edzőjeként K Ztől tudomást szerzett arról, hogy a mérkőzést valakik manipulálni akarják. Az alperesi írások szerint a felperes tudott arról hogy kik azok, akik a mérkőzés eredményét befolyásolni kívánják, s ennek elkerülése érdekében kiket kellene kihagynia a csapatból. A sérelmezett cikkek azt állították, hogy a felperes ezen információk birtokában megfogadta a mérkőzést és a bundázókat bennhagyta a csapatban. Az alperes újságcikkében szereplő valótlan tényállításokat ahu értesülésére hivatkozva több más nyomtatott és internetes sajtótermék is átvette, így országosan elterjedt a hír, hogy a felperes érintett lehet a bundaügyben. A felperes a fellépése folytán ahu

2013. március 7-én, a ...hu 2013. március 20-án, a ...hu 2013. április 9-én helyreigazítási kötelezettségének tett eleget.

Az alperesi sajtótermékben közölt valótlan tényállítások a felperest, mint magánembert megviselték. Az alperes által közöltekkel szemben a felperes neve a bűnüggyel kapcsolatban a büntető eljárás során soha fel nem merült, a nyomozóhatóság őt sem tanúként, sem gyanúsítottként nem hallgatta meg, vele kapcsolatban a Magyar Labdarúgó Szövetség felé sem élt megkereséssel. A törvényszék rámutatott, hogy a labdarúgásban az egyik legsúlyosabb vád a mérkőzések befolyásolása, a vezetőedző kiválasztásánál pedig a szakmai kritériumokon felül fontos a bizalom, a fedhetetlenség is. Megállapította, hogy a felperes pro licence-szel rendelkező edzőként korábban vezetőedző volt az NB I-ben, szövetségi edző a labdarúgó válogatott mellett, jelenleg az NB III-as "C" csapatánál dolgozik edzőként. A cikk megjelenését megelőzően is dolgozott a felperes NB III-as magyar csapatoknál, illetve hasonló osztályú görögországi csapatoknál. A legmagasabb edzői képesítéssel rendelkező felperesnél nem lenne akadálya annak, hogy az NB I-ben vezetőedzői pozíciót töltsön be, szakmai kvalitásai ezt lehetővé tennék. Emellett rögzítette a törvényszék, hogy a felperes ellentmondásos személyiség, aki már több alkalommal konfliktusba keveredett újságírókkal, mérkőzést vezető játékvezetőkkel. Kifejezetten és kizárólagosan sportszakmai okok alapján közös megegyezéssel szűnt meg a felperes szerződése 2013. június 30. napjával a "D" Torna Clubnál. A perbeli adatok alapján az sem volt tényként megállapítható, hogy az "E" FC vezetőedzői posztjára a felperes szerződtetése az alperesi újságcikkek következményeként hiúsult meg.

Az elsőfokú bíróság rámutatott, hogy az alperesi védekezéssel szemben a kereseti kérelemben sérelmezett cikkek valótlan tényállítást tartalmaznak, ekként az alperes magatartása a Ptk. 78. § /1/ és /2/ bekezdése szerinti jogsértést valósította meg. Rögzítette, hogy a valótlan tényállítás, mely szerint az edző a csapata mérkőzését a saját csapata ellen megfogadta, objektíve alkalmas volt az érintett személy hátrányos társadalmi megítélésének kiváltására. Az alperesi közlésre nem a büntető eljárásról való tájékoztatás keretében került sor, hiszen a felperes ellen büntető eljárás során intézkedés nem történt. Ezzel kapcsolatban alaptalannak találta az alperesnek a PK 12. számú állásfoglalására alapított védekezését. Hangsúlyozta, hogy az alperes a sérelmezett tényállítás valóságtartalmát nem bizonyította, az általa csatolt híváslisták nem igazolják az egyes telefonbeszélgetések tárgyát, témáját. Az alperesi újságcikkekben írtak ellenére nem állapítható meg sem a felperes bundaügyben való érintettsége, sem a konkrét mérkőzéssel kapcsolatban az alperes által állított felperesi magatartás megvalósulása.

A törvényszék a Ptk. 84. § /1/ bekezdés b./ pontja alapján kötelezte az alperest a jogsértés abbahagyására és tiltotta el őt a további jogsértéstől a Ptk. 84. § /1/ bekezdés c./ pontja alapján kötelezte az alperest elégtételadásra, a Ptk. 84. § /1/ bekezdés d./ pontja alapján pedig a sérelmes helyzet megszüntetésére.

A felperes nem vagyoni kár megfizetésére irányuló kereseti kérelmét az elsőfokú bíróság részben találta alaposnak. E körben utalt a Ptk. 84. § /1/ bekezdés e./ pontjára, valamint az Alkotmánybíróság 34/1992. (VI.1.) AB határozatában írtakra, hangsúlyozva, hogy a személyhez fűződő jog megsértésének nem automatikusan beálló következménye a sérelmet okozó személy nem vagyoni kártérítési felelősségének megállapítása. Ugyanakkor a felperes előadása, "F" és "G" tanúvallomása alapján, valamint arra figyelemmel, hogy az állandóan követett bírói gyakorlat szerint a nem vagyoni hátrány okozása köztudomású tényként is elfogadható, ha a nagyobb nyilvánosság előtt elkövetett személyhez fűződő jogot sértő magatartás miatt a sérelmet szenvedett fél magyarázkodásra kényszerül, a felperest megillető nem vagyoni kárpótlás összegét 1.500.000 Ft-ban látta megállapíthatónak. Tekintettel volt e körben arra is, hogy az alperes által tett valótlan tényállítások nemcsak rendkívül súlyos és elmarasztaló tényeket közöltek valótlanul a felperessel összefüggésben, hanem a köznapi értelemben vett bunda mellett, hogy a labdarúgásban jelenleg az egyik legsúlyosabb vád, a büntető törvénykönyvi szabályozás szerint több bűncselekmény elkövetését is jelentheti. Értékelési körbe vonta azt is, hogy az nem volt megállapítható, hogy a felperes az alperesi magatartás következményeként esett volna el konkrét vezetőedzői szerződéstől. Figyelembe vette, hogy az a körülmény, hogy a felperes nem a kvalitásainak, végzettségének megfelelő vezetőedzői posztot lát el, nem kizárólagosan az alperesi cikkekkel, hanem a felperes ellentmondásos személyiségével is összefüggésbe hozható. Rámutatott, hogy a felperes által csatolt újságcikk a jelen ügyben irreleváns, tekintettel arra, hogy az a bundaügyben gyanúsított személy nyilatkozatát tartalmazza, ezzel szemben a felperes esetében semmilyen büntető eljárási intézkedés nem történt. Utalt arra, hogy a nem vagyoni kártérítés összegét a jelenlegi értékviszonyok alapján állapította meg. A perköltségről a Pp.81.§ (2) bekezdése alapján rendelkezett.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak részbeni megváltoztatását kérte akként, hogy az ítéletábra kötelezze a Ptk. 360. § és a Ptk. 301. § /1/ bekezdésében írtakra figyelemmel az alperest a nem vagyoni kárpótlás utáni kamat, valamint a másodfokú eljárás költségeinek megfizetésére.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperes is fellebbezést terjesztett elő, amelyben elsődlegesen annak megváltoztatását és a felperes kereseti kérelmének teljes körű elutasítását, másodlagosan annak megváltoztatását és az alperes nem vagyoni kárpótlás megfizetésére kötelezésének mellőzését, harmadlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a nem vagyoni kárpótlás összegének csökkentését kérte. Hivatkozott az Alaptörvény IX. Cikk /1/ és /2/ bekezdésében, VI. Cikk /2/ bekezdésében, a Ptk. 78. § /1/ és /2/ bekezdésében, a Ptk. 84. § /1/ bekezdés e./ pontjában, a Pp. 206. § /1/ bekezdésében, valamint a PK 12. és 14. számú állásfoglalásban írtakra. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást hiányosan állapította meg, a részben helyesen megállapított tényállásból pedig mérlegelése során alapjogot sértő, okszerűtlen, téves jogi következtetésre jutott, felróhatóság és okozott kár hiányában kötelezte az alperest kártérítés megfizetésére. Nem vitatta azt az elsőfokú ítéleti megállapítást, mely szerint a "D" Torna Club kizárólag sportszakmai szempontok alapján döntött úgy, hogy a felperes helyett új szakvezető alkalmaz, illetőleg, hogy az "E" FC-nek a szakvezető foglalkoztatásával kapcsolatos döntése nem áll okozati összefüggésben az alperesi újságcikkekkel. Ugyanakkor a törvényszék okszerűtlenül jutott arra a következtetésre, hogy a sérelmezett közlések következtében vált a korábban nagyon jó kedélyű felperes összetört, letaglózott emberré. Hivatkozott arra, hogy a fellebbezéséhez csatolt újságcikkből kitűnően a felperes már korábban is mellőzöttnek tekintette magát. Hangsúlyozta, hogy a felperes irányítása alatt álló legalább hat labdarúgó gyakorlatilag életvitelszerűen csalta el az "A" mérkőzéseit, így az alperes terhére nem értékelhető, hogy az alperesi újságcikkek más sajtószervek részéről is átvételre kerültek. Fenntartotta, hogy a kifogásolt cikkrészletek nem tényállítást, hanem véleményt tartalmaznak, a vélemény-nyilvánítás ténybeli tartalma pedig nem tekinthető tényállításnak. Utalt arra, hogy a vélemény-nyilvánítás szabadságát az Alaptörvény IX. Cikk /1/ és /2/ bekezdése, valamint a 30/1992. (V.26.) AB határozat és a 37/1992. (VI.10.) AB határozat is védi.

Az alperesi cikkek közérdeklődésre számot tartó ügy kapcsán társadalmi vita keretében jelentek meg. E körben változatlanul hivatkozott a PK 12. számú állásfoglalás III. pontjára. Kiemelte, hogy a tárgybeli közlések része volt az a nyomozati irat is, amely alapján az alperesi újságcikkek megírására sor került, s amelyet az olvasóközönség is megismerhetett, elolvashatott, értelmezhetett, így lehetőség volt arra is, hogy az olvasó a nyomozati iratban olvasottakat az alperesi sajtószervtől eltérően értékelje. Kiemelte, hogy H G az úgynevezett bundaügyben indult büntető eljárásban a vádhatóság „koronatanúja”, így az elsőfokú bíróságnak vizsgálnia kellett volna, hogy a nyomozati iratok, adatok alapján az alperes alappal következtethetett-e a sérelmezett közlésekben foglaltakra. Álláspontja szerint a rendelkezésre álló nyomozati iratok alapján

az állapítható meg, hogy a felperes és a bundaügy irányítói között „volt egy olyan hallgatólagos megállapodás, mivel ők barátok, ezért a **a**-i mérkőzéseket **K**-ék békén hagyják”. Ez pedig arra utal, hogy a felperes tudott a bundaügyről, ennek ellenére arról a hatóságokat nem tájékoztatta. Kifejtette, hogy a sérelmezett cikkrészlet helyes nyelvtani értelmezése szerint a **H G** által elmondottak a felperesre vonatkoztak. Hangsúlyozta, hogy a gyanúsított vallomása nem feltételezhető, hogy kétséget ébresztő módon foglalták azt közokiratba. Hivatkozott az 1964. New York Times Co. vs. Sullivan ügyre, valamint a PK 14. számú állásfoglalás II. pontjában foglaltakra. Sérelmezte, hogy a nem vagyoni kárpótlás összege durván eltúlzott, aránytalan. A törvényszék nem értékelte azt, hogy a perbeli közleménnyel lényegében azonos tartalmú újságcikk jelenleg is elérhető online a ... oldalán.

A másodfokú tárgyaláson újabb, 2013. november újságcikket csatolt annak alátámasztására, hogy a felperesre nézve az alperesi újságcikkek semmilyen hátrányos következménnyel nem jártak.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az alperesi fellebbezésben támadott ítéleti rendelkezések helybenhagyását kérte arra hivatkozva, hogy az alperes új tényre, körülményre a másodfokú eljárásban nem hivatkozott, az elsőfokú bíróság ítélete mindenben megfelel a Ptk. 78. § /1/ és /2/ bekezdésében, 84. § /1/ bekezdés e./ pontjában foglaltaknak. Álláspontja szerint a bizonyítékokat a törvényszék a Pp. 206. § /1/ bekezdésének megfelelően mérlegelte. Utalt arra, hogy a másodfokú eljárásban csatolt okirati bizonyítékok a Pp. 235. § /1/ bekezdése alapján nem vehetők figyelembe. Hangsúlyozta, hogy a keresetlevélben sérelmezett elsőként megjelent újságcikknél semmilyen nyomozati anyag nem került nyilvánosságra hozatalra, ezt az alperes csak később tette meg. Nem helytálló az a védekezés sem, hogy az alperes nem tény, hanem véleményt közölt. Az, hogy a felperes más sajtótermékekkel szemben miként kívánt védekezni, kárenyhítés körén belül nem értékelhető, főleg úgy, hogy az alperes ezt követően is megismételte valótlan állításait. Álláspontja szerint az alperest egyetlen cél vezérelte - amely az alperesi főszerkesztő nyilatkozata szerint meg is valósult - nevezetesen az olvasottság növelése. Irreleváns az alperes hivatkozása a **K**-ékkal való állítólagos hallgatólagos megállapodásra, mert amennyiben az meg is valósult, az nem köthető a felperes személyéhez. A **H G** által tett gyanúsított vallomás nyelvtani értelmezéséből sem következik az, amit az alperes újságcikkeiben tényként állított, erre tekintettel az alperes hivatkozása a PK 12. és 14. számú állásfoglalásra sem foghat helyt. Álláspontja szerint a törvényszék a nem vagyoni kárpótlás összegét is helyesen állapította meg. E körben utalt arra, hogy a **N S** online felületén megjelenő írás kifejezetten az alperesi cikkek cáfolataként jelent meg.

A felperes és az alperes fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a szükséges és egyben elégséges körben a bizonyítási eljárást lefolytatta, a rendelkezésére álló bizonyítékokat egyenként és összességükben okszerűen, helyesen, a Pp. 206. § /1/ bekezdésének megfelelően mérlegelve helyes tényállást állapított meg, és abból helytálló jogi következtetésre jutott.

Osztja az ítélőtábla az elsőfokú bíróság álláspontját azt illetően, hogy a kereseti kérelemben sérelmezett újságcikkek nem vélemény-nyilvánítás, hanem tényállítást tartalmaztak. Valamennyi újságcikkben az volt olvasható, hogy **H G** vallomásaiban azt állította, hogy a felperes - a korábbi világválogatott labdarúgó, a "**A**" akkori edzője - is hasznát húzta az ominózus meccsből. Ez az előadás - nevezetesen, hogy **H G** a felperesre nézve terhelő vallomást tett a büntető eljárás során - nem az alperes által megfogalmazott vélemény, hanem tény.

Helytállóan rögzítette az elsőfokú bíróság azt is, hogy e tényállítás valóságtartalmát az alperes nem bizonyította. Alaptalanul hivatkozott arra az alperes, hogy a nyomozati vallomás helyes nyelvtani értelmezése szerint a sérelmezett újságcikkek közlése a valóságnak megfelelt. Az a kitétel, mely szerint „Hozzá szeretném azt is tenni, hogy **K Z** elmondásából tudom, hogy ebben az időszakban **K Z** és társai továbbá felperes edző között volt egy olyan hallgatólágos megállapodás, mivel ők barátok, ezért a **a**-i mérkőzéseket **K**-ék békén hagyják. Figyelve az oddsokat **K** rájött arra, hogy a **a**-i mérkőzést megcsinálják a játékosok, ezért jelezni akarta felperesnek, hogy engem, és a védelmet szedje ki a csapatból, és játszásson másokat. Ezt végül nem tette meg, hanem ő maga is megfogadta a mérkőzést.” nem a felperes, hanem **K Z** magatartását, eljárását ismerteti.

Alaptalanul hivatkozott arra is az alperes, hogy az eredeti nyomozati vallomás valamennyi sérelmes cikkrészletnél az olvasóközönség számára megismerhető volt, mivel ezt teljes terjedelmében csak a 2013. február 27. napján megjelent „...” című cikkben ismertette, itt is azzal a megjegyzéssel, hogy „Ahogy a dokumentumból kiderül, **H** akkor sem mondott igazat, amikor azt állította, hogy írásunkkal ellentétben nem vallott felperesre, nem mondta azt, hogy ő is megfogadta ezt a meccset.”

Alaptalanul hivatkozott az alperes arra is, hogy folyamatban lévő büntető eljárásról valóságként tudósított, tekintettel arra, hogy a felperes ellen

büntető eljárás nem indult, a büntető eljárásban elhangzott gyanúsítottai vallomás pedig a valóságtól eltérően került ismertetésre.

Megjegyzzi az ítélőtábla, hogy a fellebbezésben hivatkozott New York Times Co. vs. Sullivan ügyben hozott döntés - túl azon, hogy az amerikai Legfelsőbb Bíróság más ügyben hozott ítélete a magyar bíróságok vonatkozásában semmilyen kötőerővel nem bír - a jelen ügyre nem vonatkoztatható, mert az elsődlegesen a közszereplők, kormányzati alkalmazottak tevékenységét érintő kritikák kapcsán vizsgálta a jogszerű vélemény-nyilvánítás határait. (A magyar jogban a döntés leginkább a 36/1994. (VI. 24.) AB határozattal hasonlítható össze, azonban az Alkotmánybíróság más mércét alkalmazott és a bizonyítási terhet is eltérően osztotta el.)

Osztja az ítélőtábla az elsőfokú bíróság álláspontját azt illetően is, hogy a felperest ért hátrányok bekövetkeztét az elsőfokú eljárásban meghallgatott tanúk vallomásai alátámasztották, s az köztudomású tényként is figyelembe vehető, mivel a széles körben ismertté vált alperesi közleményeket más sajtótermékek is átvették (az elsőfokú eljárásban a felperes által 4. sorszám alatt csatolt iratok).

A nem vagyoni kárpótlás alapjául szolgáló körülményeket helytállóan mérlegelve az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg az alperes által fizetendő nem vagyoni kárpótlás mértékét is a jelenlegi értékviszonyok alapján. Az 1.500.000 Ft szükséges és egyben elégséges kárpótlást nyújt a felperesnek az alperesi újságcikkkel összefüggésben bekövetkezett hátrányos következmények kompenzálására.

A másodfokú eljárásban az alperes által csatolt újságcikkek a ...online oldalán megjelent illetve a „...”írások kivételével a Pp. 235. § /1/ bekezdése alapján nem voltak figyelembe vehetők, tekintettel arra, hogy azoknak megjelenési időpontjára is figyelemmel az alperes nem volt elzárva attól, hogy azokra az elsőfokú eljárás során hivatkozzék. A ... online oldalán megjelent közlés - amint arra a felperes helytállóan hivatkozott - lényegében az alperesi cikkekben megjelenteket kívánta cáfolni. A hu weboldalon közzétett írásban olvasható nyilatkozat, mely szerint a felperes élvezte a "C"ben folytatott munkát, önmagában nem alkalmas annak alátámasztására, hogy az alperesi cikkek semmilyen hátrányos következménnyel nem jártak a felperesre.

A nem vagyoni kártérítés célja, hogy a károsultnak teljes reparációt biztosítson az elszenvedett nem vagyoni sérelmekért, ezért a kártérítés mértékét úgy kell megállapítani, hogy az a károkozaskori, vagy az ítélelhozatali ár- és értékviszonyok szerint arányban álljon a bekövetkezett nem vagyoni károsodással (BDT 2003.907.). Ha a bíróság a károsult részére az elbírálás

idején érvényesülő értékviszonyok alapulvételével állapítja meg a nem vagyoni kártérítés összegét, késedelmi kamat a károkozás idejétől nem ítélt meg (EBH 2009.2041.). Erre tekintettel az elsőfokú bíróság helytállóan döntött, amikor a jelenlegi értékviszonyok alapján megállapított 1.500.000 Ft nem vagyoni kárpótlás után kamat megfizetésére nem kötelezte az alperest.

Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban a saját fellebbezése tekintetében vesztes felperes és alperes egyaránt köteles a feljegyzett fellebbezési illeték megfizetésére (Pp. 78. § /1/ bekezdés, 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § /2/ bekezdés). A másodfokú eljárásban a mindkét fellebbezésre tekintettel túlnyomórészt vesztes alperes a Pp. 81. § /1/ bekezdés alapján köteles a felperes felmerült költségeinek a megfizetésére. Az ügyvédi munkadíj Áfa-t is magában foglaló összegéről a kifejtett ügyvédi tevékenység mérlegelésével az ítéltábla a 32/2003. VIII.22.) IM rendelet 3. § /1/, /2/, /5/ és /6/ bekezdései alapján rendelkezett.

Győr, 2014. évi november hó 20. napján

Dr. Lezsák József sk.
a tanács elnöke

Dr. Szalay Róbert sk. . Maurer Ádám sk.
előadó bíró bíró

Kiadmány hitelül:

Kiadó